Rolands kæreste

Der var engang en kone, som var en rigtig ond heks. Hun havde to døtre, den ene var grim og ond, men hende elskede hun, for det var hendes egen datter, den anden var smuk og god, men hende hadede hun, for det var hendes steddatter. Engang havde steddatteren et smukt forklæde, som den anden misundte hende, og hun sagde derfor til sin mor, at hun ville have det. "Du kan være rolig for, at du skal få det, min pige," svarede den gamle, "din stedsøster har allerede længe fortjent at miste livet, og i nat, når hun sover, hugger jeg hendes hovede af. Sørg for, at du kommer til at ligge inderst, og puf hende rigtig langt ud." Det havde nu været ude med den stakkels pige, hvis hun ikke havde stået i en krog og hørt det hele. Hun kom ikke udenfor en dør den dag, og da de skulle i seng, lagde den anden sig først rigtig til rette, og hun måtte nøjes med den plads, hun kunne få. Da søsteren var faldet i søvn, puffede hun hende lempelig yderst og lagde sig ved væggen. Om natten kom den gamle med en økse i højre hånd, følte sig for med venstre, så hun fandt den, der lå yderst, og huggede så hovedet af sit eget barn.

Da hun var gået, stod pigen op og gik hen til sin kæreste, som hed Roland, og bankede på hans dør. Han kom ud, og hun sagde så til ham: "Vi må straks flygte, min elskede. Min stedmor har villet slå mig ihjel, men har i stedet for dræbt sit eget barn. Når hun opdager det i morgen, er det ude med os." - "Du skulle først se at få fat i hendes tryllestav," sagde Roland, "ellers kan vi ikke slippe fra hende, hvis hun forfølger os." Pigen hentede staven og tog det afhuggede hovede, stænkede tre dråber blod på jorden, en foran sengen, en i køkkenet og en på trappen, og skyndte sig så af sted med sin kæreste.

Da den gamle heks stod op næste morgen, kaldte hun på sin datter for at give hende forklædet, men hun kom ikke. "Hvor er du," råbte hun. "Jeg står herude på trappen og fejer," svarede den ene bloddråbe. Den gamle gik derud, og da hun ikke var der, råbte hun igen: "Hvor er du?" - "Jeg sidder herude i køkkenet og varmer mig," svarede den anden bloddråbe. Hun gik derud, men da der heller ikke var nogen der, råbte hun: "Hvor er du dog henne?" - "Jeg ligger her i sengen og sover," svarede den tredie bloddråbe, og da den gamle gik ind, fandt hun sit eget barn, der lå og svømmede i sit blod.

Heksen blev rasende, løb hen til vinduet, og da hun kunne se langt ud i verden, opdagede hun snart sin steddatter, der skyndte sig af sted med sin kæreste. "I skal ikke undgå mig," råbte hun, og tog sine syvmilestøvler på. Det varede ikke længe, før hun havde indhentet dem. Da pigen så hende komme, forvandlede hun ved hjælp af tryllestaven Roland til en sø og sig selv til en and, der svømmede i den. Heksen stillede sig på bredden, kastede brødsmuler ud, og gjorde sig al mulig umage for at lokke anden derhen. Men det hjalp ikke noget, og den gamle måtte vende om med uforrettet sag. Pigen og Roland blev nu til mennesker igen og gik hele natten, lige til solen stod op. Da forvandlede pigen sig selv til en dejlig blomst, der voksede inde i en tjørnehæk, og Roland til en spillemand. Et øjeblik efter kom heksen travende og sagde: "Goddag kære spillemand, må jeg plukke den smukke blomst der." - "Værsgod," svarede han, "så spiller jeg til." Hun skyndte sig hen til hækken, for hun vidste nok, hvem blomsten var, men i det samme begyndte spillemanden at spille, og enten hun ville eller ej, måtte hun give sig til at danse. Jo hurtigere han spillede, jo højere måtte hun springe. Tornene rev klæderne af kroppen på hende og sårede hende, så blodet randt, og da han ikke holdt op med at spille, måtte hun blive ved at danse, lige til hun faldt død om.

"Nu vil jeg drage hjem til min far og ordne alt til brylluppet," sagde Roland. "Jeg bliver her så længe," svarede pigen, "og for at ingen skal kunne kende mig, vil jeg skabe mig om til en rød sten." Roland drog derpå hjem, og pigen blev ude på marken og ventede på sin kæreste. Men da han kom hjem, blev han forelsket i en anden pige og glemte ganske sin fæstemø. Den stakkels pige ventede og ventede, men da han ikke kom blev hun meget bedrøvet og ville ikke leve længere. Hun forvandlede sig da til en blomst og tænkte: "Der kommer vel nok en og anden og træder mig ned."

Men engang, da en hyrde drev sine får over marken, fik han øje på blomsten, og da han syntes, den var så smuk, plukkede han den og tog den med sig hjem. Fra nu af gik det ganske mærkeligt til i hyrdens hus. Når han om morgenen stod op, var alt arbejdet allerede gjort, stuen var fejet, borde og bænke tørret af, ilden brændte i kakkelovnen og i kedlen stod der vand og

kogte. Når han kom hjem om middagen, stod maden på bordet. Han kunne ikke begribe hvordan det gik til, for han så aldrig nogen, og det var umuligt at et menneske kunne gemme sig i den lille hytte. Han syntes ganske vist godt om det, men til sidst blev han dog ganske uhyggelig ved det og gik til en klog kone og fortalte hende det. "Der er trolddom med i spillet," sagde hun, "i morgen tidlig må du lægge nøje mærke til, hvad der foregår, og hvis du ser noget, ligegyldigt hvad det er, skal du kaste et hvidt tørklæde derover, så bliver trolddommen brudt." Hyrden gjorde, som hun havde sagt, og da solen stod op, så han, at blomsten begyndte at røre sig. Hurtig kastede han et hvidt tørklæde over den, og straks stod der en smuk pige, og han fik nu at vide, at det var hende, der havde sørget så godt for ham. Hun fortalte ham sin historie, og da han syntes godt om hende, spurgte han, om hun ville gifte sig med ham. Men hun rystede på hovedet. Selv om hendes kæreste havde forladt hende, ville hun dog blive ham tro, så længe hun levede. Men hun lovede, at hun ville blive hos ham og styre hans hus.

Imidlertid skulle Rolands bryllup fejres, og efter skik og brug blev det bekendtgjort, at alle piger i hele landet skulle komme og synge til ære for brudeparret. Da den trofaste pige hørte derom, blev hun så bedrøvet, at hun troede, hendes hjerte skulle briste, og ville ikke gå derhen, men de andre kom og hentede hende. Da turen til at synge kom til hende, trak hun sig tilbage, til alle de andre havde sunget, så kunne hun ikke slippe. Men da Roland hørte hendes stemme, sprang han op og råbte: "Den stemme kender jeg, det er min brud, den eneste, jeg vil gifte mig med." Han huskede nu alt, hvad han havde glemt, og kærligheden til hende vågnede atter i hans hjerte. Så holdt den trofaste pige bryllup med sin Roland, og al hendes nød og sorg var endt.

* * *